

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1983-1984

21 MEI 1984

ONTWERP VAN DECREET

houdende oprichting van een
Vlaams Commissariaat-generaal voor Toerisme

VERSLAG

namens de Commissie voor culturele aangelegenheden en
pedagogische en didactische vorming
uitgebracht door de heer A. Bourgeois

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor culturele aangelegenheden en pedagogische en didactische vorming heeft gedurende 3 vergaderingen voornoemd ontwerp van decreet besproken en goedgekeurd.

Samenstelling van de Commissie :

Voorzitter : de heer I. Van Belle.

Vaste leden : de heren A. Bourgeois, P. Breyne, mevrouw R. De Backer-Van Ocken, de heren A. Diegenant, R. Peeters, F. Vanderborght ;

de heren M. Decoster, F. Grootjans, I. Van Belle, O. Van den Broeck ;

de heren J. Ramaekers, W. Seeuws, L. Van den Bossche ;

de heren A. De Beul, R. Declercq.

Plaatsvervangers :

de heren E. Desutter, C. Moors, M. Van Herreweghe ;

de heren E. Beysen, J. Vandermarliere ;

de heren V. Peuskens, G. Temmerman ;

de heer J. Somers.

Zie :

249 (1983-1984)

– Nr. 1 : Ontwerp van decreet

Algemene bespreking

Voor de algemene toelichting verwijst de Gemeenschapsminister naar de toelichting bij het ontwerp, waarvan hij bondig de voornaamste krachtlijnen aanstipt.

Een lid betoogt dat zijn fractie een spoedige afwerking wenst van dit decreet. Dergelijk decreet bestaat reeds langs Waalse kant. Het is dus nodig om vlug over dit instrument te beschikken. Spreker wijst op een aantal knelpunten. De Raad van State werpt op dat de Executieve haar standpunt niet staft, als zij het advies niet volgt. Kunnen die argumenten worden meegedeeld ? De Executieve dient haar standpunt inzake haar bevoegdheid of het afwijzen van het advies van de Raad van State kenbaar te maken aan de Commissie.

Een lid vraagt of men het verschil tussen de culturele bevoegdheden inzake toerisme (art. 59bis van de Grondwet) en inzake toeristische nijverheid (art. 107quater van de Grondwet), nader kan specificeren.

Verder heeft men via het koninklijk besluit van 29 juni 1982 de personeelsformatie vastgelegd van de nationale centrale dienst. Het is spreker niet duidelijk hoe men na de oprichting van het VCGT de bevoegdheid over die personeelsformatie zal uitoefenen.

Een ander lid merkt op dat de Raad van State discussieert over artikel 9 en artikel 13 § 3 : er zou daar tegenstrijdigheid zijn. Volgens spreker zal de rechtsgrond van de wet van 1954 van kracht blijven, zelfs als die wet wordt afgeschaft, want het decreet verwijst er naar. Zelfs als de wet van 1954 wordt gewijzigd, dan impliceert dit niet een automatische wijziging van het decreet. Men kan derhalve niet slechts een deel van de wet van 1954 van toepassing maken en de rest niet. Juist door er een stuk van over te nemen, neemt de Commissie een standpunt in dat voor discussie vatbaar is. Verder heeft dit lid moeite met de gewestelijke en gemeenschapsbevoegdheid. Men gebruikt deze termen door mekaar in de algemene toelichting. Artikel 3 zegt dat het VCGT inzonderheid is belast met allerhande bevoegdheden, waarvan sommige gemeenschapsbevoegdheden zijn, andere gewestbevoegdheden en nog andere nationale bevoegdheden. Verder stelt het lid dat toerisme en vrije tijdsbesteding twee aparte begrippen zijn, waarin klaarheid moet worden gebracht.

Een lid meent dat de tekst van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen ook niet altijd duidelijk is. Indien toerisme tot onze bevoegdheid behoort, is er geen absolute tegenspraak tussen toerisme en toeristische nijverheid.

Wat het probleem van de wet van 16 maart 1954 betreft. De Commissie is in staat een oplossing sui generis te maken, maar geen parastatale van eigen maaksel. Ofwel kiest men voor een parastatale B (en als de wet van 1954 wordt gewijzigd, dan is onze stelling ook gewijzigd), ofwel, zoals gebeurd is, voor de oplossing waarin wij de bepalingen van de wet van 1954 aanduiden die wij „van overeenkomstige toepassing” vinden.

Een lid meent in tegendeel dat, indien men thans de tekst van de wet van 16 maart 1954 van toepassing verklaart, dit geldt „eens en voor altijd” in de vorm zoals die tekst nu bestaat. Totdat wij die tekst eventueel als Vlaamse Raad willen wijzigen, blijft hij als dusdanig van kracht.

Wat dit laatste punt betreft, wordt gewezen op precedënten. Een lid vraagt zich af of men voldoende de juridische implicaties van deze stelling (en teksten) heeft afgewogen. Als een artikel dat verwijst naar een ander artikel, wordt afgeschaft, waar bevinden wij ons dan juist ? In de bijzondere wet van 8 augus-

tus 1980 (art. 13) staat dat wij de wet van 1954 niet mogen wijzigen en de Raad van State heeft daar op gewezen. Dit is een nogal moeilijke situatie voor de Vlaamse Executieve, maar blijkbaar heeft de Grondwetgever dit zo gewild.

Een lid brengt nog een belangrijk element aan in de discussie. In § 3 van artikel 13 van de wet van 8 augustus 1980 staat „de bepalingen . . . inzake controle” en in § 4 van artikel 13 van dezelfde wet „de wet van . . .”. Het zijn dus de bepalingen inzake de controle die van overeenkomstige toepassing zijn.

Een lid stelt verder nog de vraag of de wet van 1954 niet van algemene orde is en of men die, zelfs door aangepaste teksten kan ontlopen.

Verschillende leden stellen de vraag naar de bevoegdheid van de Vlaamse Raad inzake toerisme. Welke materies inzake toerisme behoren tot de bevoegdheid van de Gemeenschappen en van de Gewesten en wat blijft nationaal ?

Ik tracht de discussie rond de bevoegdheidsproblematiek hieronder bondig samen te vatten.

De wetsartikelen die ter zake gelden zijn de volgende :

1. Artikel 4, 1° van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 bepaalt dat „de vrijetijdsbesteding en het toerisme” behoort tot de culturele aangelegenheden bedoeld in artikel 59bis, § 2, 1° van de Grondwet en vallen onder de bevoegdheid van de Gemeenschappen.

2. Volgens artikel 6, § 1, VI, 4° c) van dezelfde wet behoort „de hulp aan de toeristische nijverheid” tot het economisch beleid en tot het beleid van de gewestelijke economische expansie, dat valt onder de bevoegdheid van de Gewesten.

In opeenvolgende adviezen heeft de Raad van State sedert 1977 vastgesteld dat het toerisme verschillende aspecten heeft, de ene van culturele en de andere van meer economische aard. Dit standpunt werd door de Raad van State opeenvolgens uiteengezet in verband met het koninklijk besluit van 9 mei 1977 tot reorganisatie van het Commissariaat-generaal voor toerisme (advies L. 12652) en in de adviezen L. 14054 over het statuut van de reisbureau% en L. 15464 betreffende het statuut van de logiesverstrekkende bedrijven.

Volgens deze adviezen behoren de culturele aspecten van het toerisme tot de bevoegdheid van de Gemeenschappen ingevolge artikel 4, 10° van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 en de „hulp aan de toeristische nijverheid” behoort luidens artikel 6, § 1, VI, 4° c) van de bijzondere wet tot de bevoegdheid van de gewestelijke instellingen. De overige aspecten van het toeristisch beleid zijn overwegend economisch en blijven behoren tot de nationale bevoegdheid. Met dit laatste bedoelde de Raad van State vooral bepalingen die de commerciële of de economische activiteiten in de toeristische sector regelen, bijvoorbeeld vestigingsvoorwaarden voor reisbureaus en hotels.

Volgens de Raad van State volgt uit de Grondwet dat alleen als culturele aangelegenheden gekwalificeerde of kwalificeerbare materies voor overdracht naar de Gemeenschappen in aanmerking komen.

In die zin zou het bevorderen en het organiseren van de aankoop, de verkoop, de distributie van toeristische produkten in samenwerking met binnen- en buitenlandse toeristische bedrijven zoals voorzien in artikel 4, § 2 van het huidig ontwerp geen activiteit van culturele maar van economische aard zijn.

Ingevolge de gerezen bevoegdheidsbetwistingen naar aanleiding van de verschillende adviezen van de Raad van State

werd het bevoegdheidsgeschil inzake het toeristisch beleid reeds sedert 1982 aanhangig gemaakt bij het Overlegcomité Regering-Executieven opgericht overeenkomstig artikel 3 1 van dezelfde wet.

Het beroep op het Overlegcomité is alleen mogelijk wanneer volgens het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State een bepaald voorontwerp of voorstel van wet of decreet de bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschap of het Gewest te buiten gaat (artikel 18, § 3 van de gewone wet van 9 augustus 1980).

Overeenkomstig artikel 18, § 4 heeft het Overlegcomité de bevoegdheid om advies uit te brengen over de vraag of er, naar zijn oordeel, al dan niet bevoegdheidsoverschrijding is. Het advies moet uitgebracht worden volgens de regel van de consensus en het dient gemotiveerd te zijn.

Het Overlegcomité is in de overgangsregeling betreffende de oplossing van de bevoegdheidsconflicten derhalve bevoegd een definitief advies te geven en aldus te beslissen over de bevoegdheidsconflicten en over bevoegdheidsoverschrijdingen op voorwaarde dat er een consensus is tussen de Regering en de Executieven voor de oplossing van het bevoegdheidsconflict.

Het bevoegdheidsconflict over toerisme werd een eerste maal aanhangig gemaakt bij het Overlegcomité ingevolge het beroep van de Minister-Voorzitter van de Franse Gemeenschapsexecutieve van mei 1982 over de benoeming van een Commissaris-generaal voor toerisme.

Ingevolge de adviezen aan de Raad van State werden ook de ontwerpen van decreet over het statuut van de reisbureau's en van de logiesverstrekkende bedrijven bij het Overlegcomité aanhangig gemaakt.

Op 14 juni 1983 heeft het Overlegcomité dan een consensus bereikt over de afbakening van de bevoegdheden over het toeristisch beleid naar aanleiding van het advies over het decreet houdende het statuut van de reisbureau's (Vlaamse Raad 192 (1982-1983) — Nr. 1) :

„Het Overlegcomité is van oordeel dat het ontwerp van decreet houdende het statuut van de reisbureaus kan kaderen in een groter geheel van het toeristisch beleid, waartoe onder meer ook het statuut van de reisbureau's, het kampeerwezen en de logiesverstrekkende bedrijven behoren, op voorwaarde dat niet geraakt wordt aan de vestigingsvoorwaarden die tot de nationale bevoegdheden behoren.”

Het Overlegcomité heeft de bevoegdheid van de nationale regering inzake toerisme derhalve op zeer limitatieve wijze uitgelegd, namelijk beperkt tot vestigingsvoorwaarden.

Op 7 februari 1984 bevestigde het Overlegcomité, naar aanleiding van het advies over het decreet van de logiesverstrekkende bedrijven, nogmaals deze stelling (Stuk 223 (1983-1984) — Nr. 2).

Het ganse toeristisch beleid wordt derhalve aangezien te behoren tot de Gemeenschappen en Gewesten.

Dit wordt bevestigd door de meer expliciete bewoordingen van de motiveringen van het consensusadvies van 14 juni 1983.

De Raad van State had gesteld dat „vrijtijdsbesteding en toerisme” niet kunnen gelijk geschakeld worden met de motie „toeristisch beleid”. Het Overlegcomité stelt in zijn motivering dat de voorbereidende werken van de wet van 8 augustus 1980 en de verklaringen van de Minister van de Franse Ge-

meenschap ten minste impliciet de indruk geven dat gans de sector toerisme of met andere woorden het „toeristisch beleid”, zij het niet enkel aan de Gemeenschappen, dan toch aan de Gemeenschappen en/of de Gewesten is overgedragen.

In een zesde beschouwing stelt het Overlegcomité duidelijk : „De bevoegdheid van de Gemeenschappen inzake „de vrijetijdsbesteding en het toerisme” en van de Gewesten inzake „de hulp aan de toeristische nijverheid in het kader van de wetgeving op de economische expansie” omvat het geheel van het toeristisch cultureel beleid en van de economische aspecten van dit beleid met inbegrip van onder meer het statuut van de reisbureaus, de logiesverstreckende bedrijven en het kampeerwezen, maar met uitzondering van de „vestigingsvoorwaarden” bedoeld in artikel 6, § 1, VI, 6° in fine van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.”

Het ontwerp over het statuut van de reisbureau? bevatte naast elementen van culturele aard ook economische bepalingen.

In dit verband stelde het Overlegcomité dat het doorvoeren van een strikte onderscheiding tussen de economische en de culturele bepalingen van het reiswezen — voor zover het mogelijk zou zijn dit onderscheid te maken — op onoverkomelijke bezwaren zou stuiten van praktische en beleidsmatige aard, wat niet door de wetgever kan bedoeld zijn.

Op deze wijze heeft het Overlegcomité het bevoegdheidsconflict over dit toeristisch beleid opgelost ten gunste van de Gemeenschappen en Gewesten.

Dit advies van het Overlegcomité geldt uiteraard ook voor het ontwerp van decreet over de oprichting van een Vlaams Commissariaat-generaal voor toerisme.

De Raad van State heeft in zijn eerste advies over het ontwerp houdende oprichting van een Vlaams Commissariaat-generaal voor Toerisme (L. 15.640/8) akte genomen van het afwijkend advies van het Overlegcomité van 14 juni 1983 betreffende de afbakening van de bevoegdheden tussen de Gemeenschappen en het Rijk.

In dit verband heeft de Raad van State gesteld dat het diensvolgens uiteraard aan de Vlaamse Raad toekwam zich ter zake een eigen mening te vormen (Stuk 249 (1983-1984) — Nr. 1, blz. 13).

Dit is dan duidelijk gebeurd naar aanleiding van de aanmerking door de Vlaamse Raad van het decreet houdende het statuut van de logiesverstreckende bedrijven op 20 maart 1984.

Door deze stemming heeft de Vlaamse Raad het gemotiveerd advies van het Overlegcomité van 14 juni 1983 en van 7 februari 1984 gevolgd.

De Gemeenschapsminister heeft dan ook herhaald dat er geen betwisting meer kan bestaan over de bevoegdheidsvraag inzake toerisme.

Het toeristisch beleid in de brede zin van het begrip is gemeenschapsmaterie en tot de gewestelijke bevoegdheid behoort de economische hulp aan de toeristische nijverheid, bijvoorbeeld een rentevermindering of een waarborg bij het toestaan van leningen voor de bouw of de verbouwing van hotels, infrastructuur voor sociaal toerisme, pretparken en andere.

In geval van twijfel volstaat het te verwijzen naar de artikelen van de begroting, die elk betrekking hebben op de afzonderlijke materies.

Inzake de toestand van de administratie deelt de Gemeenschapsminister mee dat de toeristische administratie werd opgesplitst in 3 delen.

Eén werd overgeheveld naar de Waalse Gemeenschap, één naar de Vlaamse, en één bleef centraal.

Op dit ogenblik is het deel dat naar de Vlaamse Gemeenschap is overgeheveld, ondergebracht bij de administratie van de Vlaamse Gemeenschap.

Zodra dit ontwerp van decreet gestemd is, zullen deze personeelsleden, na het opstellen door de Vlaamse Executieve van een personeelskader, overgeheveld worden naar het Commissariaat voor Toerisme. De eventueel open gebleven functies zullen opgevuld kunnen worden door primo nominaties.

Wat het personeel van de centrale administratie betreft, dat kan maar de bevoegdheden krijgen die het Overlegcomité heeft vastgelegd.

Wat de toepassing van de wet van 16 maart 1954 betreffende de controle op sommige instellingen van openbaar nut aangaat, verklaart de Gemeenschapsminister dat voor de derde maal (een eerste maal bij de parastale Kind en Gezin (Stuk 234 (1983-1984) — Nr. 1), een tweede maal bij de parastatale Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling (Stuk 243 (1983-1984) — Nr. 1) wordt voorgesteld over te gaan tot de oprichting van een parastatale, zonder deze in te kaderen in de wet op de parastatalen.

De Vlaamse Executieve vreest inderdaad dat het Nationale Parlement, indien deze de wet op de parastatale zou wijzigen, hierdoor tussenbeide zou kunnen komen in het beleid van de Vlaamse Raad.

De Vlaamse Executieve steunt zich juridisch op artikel 9 van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen van 8 augustus 1980 die bepaalt dat „binnen de perken van de bevoegdheden toegekend aan de Gemeenschappen en de Gewesten regelt het decreet de oprichting en de organisatie van de instellingen en ondernemingen”. Het decreet kan hun rechtspersoonlijkheid toekennen.

De Vlaamse Executieve verklaart dat de artikelen van de huidige wet van 16 maart 1954 betreffende de controle op sommige instellingen van openbaar nut onderworpen is aan alle bepalingen van de wet die betrekking hebben op een instelling met rechtspersoonlijkheid van categorie B, maar de Vlaamse Executieve en de Vlaamse Raad zijn bevoegd voor de controle op de instelling.

Alleen artikel 11 van de wet van 16 maart 1954 is niet van toepassing, dit krachtens artikel 13, § 6 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

Artikelsgewijze bespreking

Artikel 1

Er zijn over dit artikel geen opmerkingen en het wordt ongewijzigd en eenparig aangenomen.

Artikel 2

Voor de discussie over dit artikel wordt verwezen naar de algemene bespreking.

De heer H. Weckx dient volgende amendementen in bij artikel 2 :

a. „In de tweede alinea van § 1 na de woorden „van openbaar nut” en vóór de woorden „met dien verstande”, de hiernavolgende zinssnede inlassen : „, zoals ze van kracht zijn op het ogenblik van de datum van inwerkingtreding van dit decreet en”.

Het lid verantwoordt zijn amendement als volgt :

„Het is van het grootste belang dat de decreten tot oprichting van Vlaamse parastatale een volledig gelijkkluidend artikel zouden opnemen inzake de verwijzing naar de wet van 16 maart 1954. Desbetreffend heeft de Vlaamse Raad reeds gedecreteerd inzake de RVA. Het is dan ook ten zeerste wenselijk in onderhavig ontwerp een identieke tekst op te nemen”.

b. „§ 2 aanvullen met de hiernavolgende zinssnede : „, binnen het tweetalig Brussel-Hoofdstad.”

De indiener verantwoordt zijn amendement als volgt :

„In het licht van de ratio legis van het decreet dat Brussel heeft uitgeroepen tot hoofdstad van de Vlaamse Gemeenschap en aansluitend bij de beslissing van de Vlaamse Executieve om haar zetel in het hoofdstedelijk gebied te vestigen, is het van groot strategisch belang de zetels van de parastatalen van de Vlaamse, althans deze die opgericht worden binnen de bevoegdheidssfeer van artikel 59bis G.W., in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad te vestigen.”

Voor het eerste amendement van de heer H. Weckx bij § 1 zijn er vanwege de Gemeenschapsminister en de Commissie geen bezwaren. Het amendement ligt in de lijn van de gedachtingang, die ter zake als leidraad werd genomen bij de algemene bespreking. Door deze tekst maken we de wet van 16 maart 1954 van toepassing, zoals die nu is.

Dit amendement wordt dan ook aangenomen met negen stemmen vóór bij één onthouding.

Het lid dat zich onthield, motiveert zijn stem met het argument dat deze tekst een vierde” weg is om deze problematiek op te lossen. Hij zou liever analoge oplossingen uitgewerkt zien voor alle gelij kaardige gevallen,

Over § 2 ontstaat een lange discussie.

De indiener licht nog eens zijn argumenten toe. Bovendien maakt hij er de commissieleden op attent dat in Brussel een enorm tegenoffensief van de Franstaligen is op gang gekomen. Hiertegen moet gereageerd worden, niet alleen met slogans, maar ook met daden : het vestigen van die zetel te Brussel bezorgt prestige en werkverschaffing aan de Brusselse Vlamingen en verstrekt onze aanwezigheidspolitiek.

Een ander lid betoogt dat die zetelkeuze ook heilzaam zou zijn voor de periferie : de Vlamingen uit de randgemeenten zijn vaak de eerste slachtoffers van de crisis te Brussel.

Anderzijds betogen enkele leden dat aan de Vlaamse Executieve de kansen worden gegeven om een beleid van deconcentratie concreet toe te passen.

Verschillende leden vinden het niet nodig Brussel als zetelkeuze in de tekst van het decreet in te schrijven. Er zal worden rekening gehouden met de argumenten van de indiener en er zal hier om allerlei redenen hoogst waarschijnlijk voor Brussel als zetel worden gekozen.

De Gemeenschapsminister vindt ook dat men de Executieve vrij moet laten, zoals dat is gebeurd voor de oprichting van andere parastatalen zoals OVAM en VWZ, die beiden buiten Brussel werden gevestigd. Het is niet onmogelijk dat in dit geval Brussel als zetel wordt gekozen.

Ter stemming gelegd, wordt het amendement op § 2 verworpen met twee stemmen voor, zes tegen en twee onthoudingen.

Het aldus geamendeerde artikel wordt aangenomen met negen stemmen voor bij één onthouding.

Artikel 3

Bij § 1 stelt de heer A. Bourgeois C.S. voor de termen in het kader van het toerisme weg te laten. Zodoende wordt een overbodige beperking aldus weggelaten. Verschillende leden vinden dat die beperking er juist wel moet blijven staan, vermits het hier gaat over het toerisme en, afgeleid, eventueel ook over vrijetijdsbesteding binnen het raam van het toerisme. Zo zijn, aldus sprekers, de inrichting van hobbyruimten zuiver een materie van vrijetijdsbesteding, terwijl taalcursussen in het kader van reizen kunnen worden beschouwd als „vrijetijdsbesteding in het kader van het toerisme”.

De indiener trekt hierop zijn amendement terug in.

Bij § 1 wordt nog een tekstcorrectie toegevoegd. De aanhef van § 1 wordt aldus gelezen : „Binnen de beschikbare middelen . . .”.

Bij § 2 worden eveneens verschillende tekstcorrecties doorgevoerd.

De heer A. Bourgeois C.S. legt een amendement voor met het doel het eerste lid van deze paragraaf te vervangen door wat volgt :

„De studie, de ontwikkeling en de bevordering van het toerisme in Vlaanderen en in Brussel-Hoofdstad.”

Omdat het gaat over het promoveren van het toerisme in Vlaanderen, maar omdat tevens de promotie daarvan én in binnen- én in buitenland dient te gebeuren, wordt het eerste lid van § 2 aldus gelezen :

– de studie, de planning, de ontwikkeling en de bevordering in binnen- en buitenland van het toerisme in Vlaanderen en Brussel-Hoofdstad ;”

Wat het tweede lid betreft, stelt de heer A. Bourgeois C.S. voor dit lid te vervangen door wat volgt :

„Het toezicht op de naleving van de uitgevaardigde decreten, besluiten en verordeningen die het toerisme betreffen.”

Er ontstaat een discussie over de term „het toezicht op de naleving van de decreten”. Dit is een term die een algemene administratieve voogdij inhoudt en die hier minder past.

De heer A. Bourgeois C.S. legt dan volgend subamendement voor als vervanging van de tekst van het tweede lid van § 1 :

„Onverminderd de bevoegdheid van de parketten, de gerechtelijke politie, de rijkswacht en de gemeentelijke politie, de vaststelling van de inbreuken op de reglementeringen volgens uit decreten, besluiten en verordeningen betreffende de diverse sectoren van de toeristische activiteit.”

Sommige leden stellen voor deze tekst uniform te maken met de gelijkaardige teksten uit andere decreten.

Uiteindelijk wordt de tekst als volgt goedgekeurd :

„Onverminderd de bevoegdheid van de officieren van de gerechtelijke politie, de personeelsleden van de rijkswacht, de ambtenaren en agenten van de plaatselijke politie, de vaststelling van de inbreuken op de reglementeringen volgens uit decreten, besluiten en verordeningen betreffende de diverse sectoren van de toeristische activiteit.”

Tevens wordt besloten deze tekst als laatste lid van deze paragraaf te herschikken.

Bij het vierde lid stelt de heer A. Bourgeois C.S. voor de tekst te vervangen door wat volgt :

„De vestiging van promotiekantoren in binnen- en buitenland en van onthaal- en begeleidingsdiensten in Vlaanderen en Brussel-Hoofdstad.”

Na een discussie wordt de tekst van het vierde lid als volgt gelezen :

– de vestiging en exploitatie van onthaal- en promotiekantoren in binnen- en buitenland .

Het vijfde lid wordt als zesde lid herschikt. Het woord „verzorgen” wordt vervangen door het woord „verstrekken”.

Bij het zesde lid van § 2 hebben sommige leden bezwaren in verband met de woorden „de aanmaak” en „in samenwerking met binnen- en buitenlandse bedrijven”, want met deze laatste termen worden vooral de economische aspecten van het toerisme benadrukt.

Een lid stelt voor aan de tekst de woorden „en instellingen” toe te voegen, waarmee de Commissie het eens is. Er wordt ook een tekstwijziging aangebracht waarbij „aanmaak” wordt gelezen als „creatie”.

Bij het zevende lid wordt het woordje „en” ingevoegd tussen de woorden „gewestelijk ke” en „provinciale”.

Het aldus geamendeerde en gewijzigde artikel 3 wordt eenparig aangenomen.

Artikel 4

Bij dit artikel dient de heer A. Bourgeois C.S. een amendement in dat luidt als volgt :

„In de tekst van dit artikel tussen de woorden „zakelijke rechten op vestigen,, en „tot onteigening ten algemenen nutte overgaan” invoegen wat volgt : „met inachtneming van de bij de wet vastgestelde procedures en van het principe van de bilijke en voorafgaande schadeloosstelling.”

Het is, aldus de auteur, niet overbodig in het decreet de nodige eerbiediging van procedures en voorafgaande schadeloosstelling te vermelden met het oog op een betere bescherming van de burger en het particulier bezit.

Een lid merkt op dat, als men de wetgeving van de onteigening ten algemenen nutte laat gelden, alle regels ter zake van kracht zijn. Derhalve is deze tekst eigenlijk overbodig.

De indiener trekt daarop zijn amendement in en het artikel wordt eenparig aangenomen.

Artikel 5

Een lid wenst te weten of de samenstelling van de Raad van Beheer conform is met het concept van de Raad van Beheer in het kader van een parastatale B.

Verder wenst het lid te weten of met deze samenstelling het Cultuurpact zal kunnen worden toegepast.

Wat de aanwezigheid van de Commissaris-generaal voor Internationale Culturele Betrekkingen in de Raad van Beheer van het VCGT betreft, wil het lid weten of er ter zake een wederkerigheid bestaat.

Een lid wenst te vernemen hoe de Gemeenschapsminister de toepassing ziet van het Cultuurpact en of de provincies vertegenwoordigd zijn.

De Gemeenschapsminister betoogt dat het cijfer negen slaat op één vertegenwoordiger per Gemeenschapsminister. Het zouden in eerste instantie deskundigen uit de toeristische sector moeten zijn. Het is niet uitgesloten dat ze eventueel de provincies vertegenwoordigen.

De Gemeenschapsminister verzekert verder dat het Cultuurpact strict zal toegepast worden. Wat de vraag over de wederkerige aanwezigheid vanwege het VCGT in de Raad van Beheer van het Commissariaat-generaal voor internationale culturele betrekkingen betreft, antwoordt de Minister dat er geen wederkerigheid is, omdat het VCGT niet bestond op het ogenblik van de oprichting van het Commissariaat-generaal voor internationale culturele betrekkingen.

Er ontstaat dan een discussie over het probleem of een vertegenwoordiger van de Minister in alle gevallen de mening van de Minister moet vertolken.

Hierop wordt geantwoord dat de Minister hun vertegenwoordigers aanduiden, maar dat deze uiteraard eigen meningen mogen verdedigen. Indien dit voor hem nodig blijkt, kan de Minister steeds zijn vertegenwoordigers terugroepen.

De heer H. Weckx C.S. dient vervolgens een amendement in dat luidt als volgt :

„In de eerste alinea van § 1 een vierde groep toevoegen :

„– twee leden die worden voorgedragen op dubbele lijsten door de Nederlandse Commissie voor de cultuur van de Brusselse agglomeratie,”

Het lid motiveert zijn amendement als volgt :

„De organieke binding tussen het enige Vlaams hoofdstedelijk overheidsorgaan, dat op grond van artikel 108ter van de Grondwet volle bevoegdheid heeft inzake toerisme, en de toeristische parastatale van de Vlaamse Gemeenschap is van groot belang, niet alleen vanuit het standpunt van de coördinatie van het Vlaams gemeenschapsbeleid op alle geledingen, maar ook en vooral vanuit de complexiteit van het beleidsvoorbereidend en beleidsuitvoerend werk op het grondgebied van het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad.

Daarenboven komt er in Brussel een schier dagelijkse stroom van toeristen toe, die op een oordeelkundige manier en met kennis van zaken ook op het vlak van het toerisme door de Vlaamse Gemeenschap dienen te worden onthaald en opgevangen.”

Verschillende leden vinden dit een billijk voorstel, hoewel dit uiteraard de toepassing van het Cultuurpact niet vergemakkelijkt.

De Gemeenschapsminister wenst dat de huidige structuur van de Raad van Beheer niet wordt gewijzigd. Wel kan worden overwogen onder de vertegenwoordigers van de Executieve er twee te kiezen, afkomstig uit Brussel-Hoofdstad.

De indiener van het amendement vindt dit restrictiever maar niettemin kan hij ermee akkoord gaan.

Een lid stelt voor het vertrouwen ter zake aan de Gemeenschapsminister te geven en het amendement niet aan te houden.

De indiener pleit vervolgens krachtig voor het principe van zijn amendement. Men mag de Brusselse Vlamingen niet buiten spel zetten.

Een lid vraagt de verbruikersverenigingen niet te vergeten.

De heer A. Diegenant C.S. dient vervolgens een amendement in dat luidt als volgt :

„In de eerste alinea van § 1 van dit artikel, na het woord „Executieve”, toevoegen wat volgt : „,waaronder twee leden, die worden voorgedragen op dubbele lijsten door de Nederlandse Commissie voor de cultuur van de Brusselse agglomeratie.”

De heer H. Weckx C.S. trekt hierop zijn amendement in.

Ook de heer E. Desutter C.S. dient bij § 1 een amendement in. Hij stelt voor, na de woorden „Sociaal Toerisme” volgende tekst toe te voegen :

„Een veranderlijk aantal leden, herkomstig uit de diverse toeristische sectoren, uit de verenigingen die de gebruikersbelangen behartigen of die gekozen worden ter wille van hun algemene erkende uitzonderlijke bevoegdheid.”

Dit amendement wordt verworpen met twee stemmen voor, zes tegen en drie onthoudingen.

Het amendement van de heer A. Diegenant wordt eenparig aangenomen.

Een lid wil nog weten waarom er twee ondervoorzitters worden aangesteld.

Bij § 2 wil het lid de juiste draagwijdte kennen van de zin : De mandaten kunnen vernieuwd worden.

Op suggestie van de Gemeenschapsminister besluit de Commissie ingevolge de gemaakte opmerkingen nog volgende aanvullingen aan te brengen. Na het woord „ondervoorzitter” wordt toegevoegd wat volgt : „één uit de negen leden, vertegenwoordigers van de Vlaamse Executieve, en één uit de negen leden, vertegenwoordigers van de Toeristische sector.”

Verder worden de woorden „De mandaten kunnen vernieuwd worden” vervangen door „De uittredende beheerders kunnen opnieuw worden benoemd”.

Het aldus gewijzigde artikel 5 wordt eenparig aangenomen.

Artikel 6

Bij dit artikel zijn er geen opmerkingen en het wordt eenparig aangenomen.

Artikel 7

Een lid wil weten waarom er twee Gemeenschapscommissarissen worden benoemd.

De Minister antwoordt dat dit is gebeurd naar analogie met de BRT : er is een Gemeenschapscommissaris namens de Minister van Cultuur en één namens de Gemeenschapsminister van Begroting voor de Vlaamse Gemeenschap.

Het artikel wordt eenparig aangenomen.

Artikel 8

Bij § 1 van dit artikel wordt vooreerst een tekstwijziging doorgevoerd. Het eerste lid wordt aldus gelezen : „§ 1. De Commissaris-generaal is gelast met het dagelijks bestuur . . .“.

Bij het tweede lid stelt de heer E. Desutter voor de woorden

„een Adjunct-commissaris-generaal” te vervangen door „twee Adjunct-commissarissen-generaal”, omdat de taken van de Commissaris-generaal erg omvangrijk zijn.

De Gemeenschapsminister deelt mee dat dit voorstel reeds werd afgewezen in de Executieve, en hij vraagt daarom het in de Commissie ook af te wijzen.

Het amendement wordt verworpen met twee stemmen voor, zes tegen en twee onthoudingen.

Bij § 2 wordt op voorstel van een lid eveneens een tekstwijziging doorgevoerd. § 2 wordt als volgt gelezen : „De Voorzitter van de Raad van Beheer of de Commissaris-generaal . .”

Het aldus gewijzigde artikel wordt aangenomen met negen stemmen bij een onthouding.

Artikel 8 wordt hernummerd als artikel 9.

Artikel 9

Een lid meent dat § 2 dient weggelaten, gelet op de reeds vroeger aangehaalde argumenten, waarin werd gesteld dat de Vlaamse Raad niet bevoegd was voor het statuut, krachtens de bepalingen van artikel 13 van de wet van 8 augustus 1980.

De Gemeenschapsminister is het daarmee eens en de Commissie ook : § 2 wordt weggelaten.

Hetzelfde lid meent dat om dezelfde redenen in § 1 de woorden „en het statuut” moeten worden weggelaten. Het lid stelt voor § 1 van artikel 9 als artikel 8 te weerhouden in volgende lezing :

„De Vlaamse Executieve stelt het kader van het personeel van het VCGT vast, waarin begrepen de functies van Commissaris-generaal.”

Het artikel 8 wordt dan artikel 9 zodat een logische volgorde is bereikt.

De Commissie neemt de nieuwe lezing van artikel 9 eenparig aan en is akkoord met de herschikking.

Artikel 10

Bij artikel 10 wil een lid de reden van de overgangsperiode kennen.

De Gemeenschapsminister antwoordt dat de voorziene termijn gedurende welke benoemingen buiten kader kunnen gebeuren, is ingeschreven uit noodzaak om de toepassing van het Cultuurpact mogelijk te maken.

Vervolgens wordt de verwijzing naar artikel 9 aangepast, dus leze men „in afwijking van artikel 8”.

Een lid heeft niet veel vertrouwen in het aanwerven van tijdelijken.

De Gemeenschapsminister antwoordt dat dit typisch is voor de toeristische sector, waar allerlei seizoengebonden activiteiten worden georganiseerd.

Het aangepaste artikel wordt vervolgens eenparig goedgekeurd.

Artikel 11

Bij artikel 12 wordt voorgesteld na het woord „eigen activi-

teiten” „, de huurgelden,)) bij te voegen, wat door de Commissie wordt aanvaard.

Het aldus aangepaste artikel wordt eenparig aangenomen.

Artikel 12

Dit artikel wordt eveneens eenparig aangenomen.

Artikel 13

Op verzoek van verschillende leden wordt dit artikel weggelaten. De Executieve moet niet beslissen wanneer een decreet in werking treedt. De datum van de inwerkingtreding moet worden bepaald door de normaal geldende regels.

Eindstemming

Het geamendeerde en aangepaste decreet wordt tenslotte eenparig aangenomen.

De Verslaggever,

A. BOURGEOIS

De Voorzitter,

I. VAN BELLE

TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE

Hoofdstuk 1

Algemene bepalingen

Artikel 1

Dit decreet regelt een aangelegenheid bedoeld in artikel 59bis van de Grondwet.

Hoofdstuk II

Oprichting en bevoegdheid

Artikel 2

§ 1. Onder de benaming „Vlaams Commissariaat-generaal voor Toerisme”, afgekort VCGT, wordt een openbare instelling met rechtspersoonlijkheid opgericht.

De instelling is onderworpen aan de hiernagenoemde bepalingen van de wet van 16 maart 1954 betreffende de controle op sommige instellingen van openbaar nut zoals ze van kracht zijn op het ogenblik van de inwerkingtreding van dit decreet en met dien verstande dat onder „Koning, Ministerraad, Ministerieel Comité, Minister, Minister van financiën, Minister die het openbaar ambt in zijn bevoegdheid heeft, Minister die de begroting in zijn bevoegdheid heeft, de Vlaamse Executieve wordt verstaan, onder „Kamers” de Vlaamse Raad, en onder „regeringscommissaris” de Gemeenschapscommissaris :

- artikel 2, eerste, derde en vierde lid ;
- artikel 3, § 2, § 3, § 4 en § 5 ;
- artikelen 4 en 5 ;
- artikel 6, § 1, § 2, § 4, eerste en derde lid, § 5 en § 6 ;
- artikel 6bis, § 1 ;
- artikelen 7 en 9 ;
- artikel 10, § 1, § 2, § 4 en § 5 ;
- artikel 12, § 1, § 2 en § 3 ;
- artikelen 13, 14, 15, 22 en 23.

§ 2. De vestiging van de zetel van het VCGT wordt, op voorstel van de raad van beheer, door de Vlaamse Executieve bepaald.

Artikel 3

§ 1. Binnen de beschikbare middelen wordt het VCGT ermee belast, het toerisme en de vrijetijdsbesteding in het kader van het toerisme, bedoeld in artikel 4, 10° van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, met alle daartoe dienstige middelen te bevorderen of te organiseren.

§ 2. Het VCGT is inzonderheid belast met :

- de studie, de planning, de ontwikkeling en de bevordering in binnen- en buitenland van het toerisme in Vlaanderen en Brussel-Hoofdstad ;
- het bevorderen van het sociaal toerisme ;
- de vestiging en exploitatie van onthaal- en promotiekantoren in binnen- en buitenland ;
- het bevorderen van de creatie, de verkoop, de distributie

van het toeristisch aanbod in samenwerking met binnen- en buitenlandse bedrijven en instellingen ;

— het begeleiden, coördineren en stimuleren van de activiteiten van plaatselijke, gewestelijke en provinciale verenigingen, verenigingen voor vreemdelingenverkeer of diensten voor toerisme ;

— het verstrekken van informatie en voorlichting in binnen- en buitenland ;

— onverminderd de bevoegdheid van de officieren van de gerechtelijke politie, de personeelsleden van de rijkswacht, de ambtenaren en agenten van de plaatselijke politie, de vaststelling van de inbreuken op de reglementeringen volgend uit decreten, besluiten en verordeningen betreffende de diverse sectoren van de toeristische activiteit.

Artikel 4

Voor het vervullen van zijn taak, kan het VCGT onroerende goederen verwerven, ze vervreemden of er zakelijke rechten op vestigen en tot onteigening ten algemenen nutte overgaan, na machtiging van de Vlaamse Executieve.

Hoofdstuk III

Organisatie van het VCGT

Artikel 5

§ 1. Het VCGT wordt geleid door een raad van beheer samengesteld uit :

— een voorzitter,

— negen leden, vertegenwoordigers van de Vlaamse Executieve, waaronder twee leden, die worden voorgedragen op dubbele lijsten door de Nederlandse Commissie voor de cultuur van de Brusselse agglomeratie ;

— negen leden, vertegenwoordigers van de Toeristische Sector, met inbegrip van Sociaal Toerisme,

allen te benoemen door de Vlaamse Executieve.

De raad van beheer kiest onder zijn leden twee ondervoorzitters, één uit de negen leden, vertegenwoordigers van de Vlaamse Executieve en één uit de negen leden, vertegenwoordigers van de Toeristische Sector.

De Commissaris-generaal voor de Internationale Culturele Samenwerking, of zijn afgevaardigde neemt van ambtswege met raadgevende stem deel aan de vergadering van de raad van beheer.

§ 2. Het mandaat van de beheerders die de Vlaamse Executieve vertegenwoordigen vervalt drie maanden na de hernieuwing van de Vlaamse Raad. De overige mandaten vervallen na vier jaar. De uittredende beheerders kunnen opnieuw worden benoemd. Bij overlijden, ontslag of afzetting van een lid van de raad, voltooit een opvolger het mandaat.

Artikel 6

De raad van beheer bepaalt in een reglement de wijze waarop hij zijn bevoegdheid uitoefent.

Dit reglement wordt aan de goedkeuring van de Vlaamse Executieve onderworpen.

Artikel 7

Het toezicht op het VCGT wordt uitgeoefend door twee Gemeenschapscommissarissen benoemd door de Vlaamse Executieve.

Artikel 8

De Vlaamse Executieve stelt het kader van het personeel van het VCGT vast, waarin begrepen de functies van Commissaris-generaal en van Adjunct-commissaris-generaal.

Artikel 9

§ 1. De Commissaris-generaal is belast met het dagelijks bestuur en met de uitvoering van de besluiten van de raad van beheer.

De Commissaris-generaal wordt bijgestaan door een Adjunct-commissaris-generaal en organiseert het secretariaat van de raad van beheer. Beide worden benoemd door de Vlaamse Executieve en nemen met raadgevende stem deel aan de vergaderingen van de raad van beheer.

§ 2. De Voorzitter van de raad van beheer of de Commissaris-generaal vertegenwoordigt het VCGT in gerechtelijke en buitengerechtelijke handelingen.

Artikel 10

§ 1. Met het oog op het waarborgen van de noodzakelijke continuïteit benoemt de Vlaamse Executieve, in afwijking van artikel 8 van dit decreet, en gedurende een periode van zes maanden ingaande op de datum waarop het besluit van de Vlaamse Executieve dat de personeelsformatie vastlegt in werking treedt, de personeelsleden.

§ 2. Het VCGT kan, voor de diensten in het buitenland en voor tijdelijke opdrachten in het binnenland, binnen de perken van de beschikbare kredieten, contractueel personeel aanwerven.

Hoofdstuk IV

Inkomsten

Artikel 11

Het VCGT heeft als bronnen van inkomsten :

- a) de jaarlijks door de Vlaamse Raad toegekende kredieten ;
- b) leningen die het krachtens een besluit van de Vlaamse Executieve mag aangaan in de vormen en onder de voorwaarden bepaald in artikel 12 van de wet van 16 maart 1954 betreffende de controle op sommige instellingen van openbaar nut ;
- c) de opbrengst van de verkoop van eigen publikaties, van de eigen activiteiten, de huurgelden, alsook de vergoeding van diensten die door het VCGT, binnen het kader van zijn opdracht, geregeld worden ;

d) andere inkomsten na machtiging van de Vlaamse Executieve, schenkingen en legaten inbegrepen.

Hoofdstuk V

Overgangs- en slotbepalingen

Artikel 12

De taken, het personeel en de goederen die overeenkomstig artikel 4, 10° van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen aan de Vlaamse Gemeenschap worden overgedragen, worden overgenomen door het VCGT.
